

MOCIÓ PER DONAR SUPORT A LA DECLARACIÓ DEL DIA DE L'ALLIBERAMENT FISCAL

La declaració d'independència dels Estats Units, signada el 1776 per Thomas Jefferson, proclamava que els homes i les dones tenim el dret inalienable a la vida, la llibertat, la propietat privada i la cerca de la pròpia felicitat. Els fundadors dels Estats Units rebutjaven, així, pagar a la colònia britànica pel consum del te i iniciaven un llarg període sense impostos, exceptuant els especials sobre el tabac i l'alcohol, així com alguns aranzels. Des d'aleshores, la societat i l'economia nord-americanes, així com el seu sistema fiscal, han evolucionat considerablement, de tal manera que avui, de mitjana, un ciutadà dels Estats Units paga en impostos el 30% de la seva renda. L'anomenat Dia de l'Alliberament Fiscal (Tax Freedom Day) és el 19 d'abril.

A Catalunya el Dia de l'Alliberament Fiscal se situaria gairebé tres mesos després, el 5 de juliol. Això implica que un treballador mitjà dedica un total de 185 dies de l'any a complir amb les seves obligacions tributàries, dels quals 102 corresponen a cotitzacions socials, 41 a l'IRPF, 25 a l'IVA, 11 a impostos especials -tabac, alcohol, hidrocarburs, electricitat i altres consums- i 6 a altres gravàmens com l'IBI, Patrimoni, Transmissions Patrimonials, Actes Jurídics Documentats entre d'altres. Els 24.000 euros anuals de salari mitjà (un cost salarial de 31.500 euros si considerem la contribució a la Seguretat Social a càrrec de l'empresari) es converteixen en 16.000 euros nets. En altres paraules: després d'aplicar els impostos sobre les rendes del treball al cost salarial, un individu amb salari mitjà només disposa del 50% restant per al consum o l'estalvi personals.

Catalunya és el territori de l'estat que més tard li arriba perquè és on més es paga en impostos. Mentre Catalunya està pagant impostos fins el 5 de juliol, Ceuta i Melilla ho fan fins el 24 de juny i el País Basc, Madrid o Andalusia tenen el seu dia d'alliberament fiscal el 29 de juny.

DÈFICIT FISCAL CATALÀ I IBI

En aquest sentit, les dades de la fiscalitat sobre el treball són especialment preocupants: la falca fiscal (cost salarial - salari net) a Espanya és del 39,3%, un dels nivells més elevats d'Europa (*Paying Taxes 2018, PwC*). Prenent com a referència un contribuent que comença a treballar als 16 anys i que es jubila als 65 -i considerant cotitzacions, IRPF, IVA, impostos especials i IBI-, aquest contribuent haurà dedicat 27 anys de sou a pagar impostos des que entra al mercat de treball fins que mor. Per tant, l'Any de l'Alliberament Fiscal no arriba fins els 43 anys d'edat.

Per altra banda, el kafkià sistema tributari espanyol té un impacte especialment pernicios per a pimes i autònoms. Una empresa catalana que facturi 150.000 euros a l'any amb una

plantilla de 4 treballadors estarà destinant al voltant del 17% de la seva facturació anual en impostos a l'Agència Tributària, a l'administració de la Seguretat Social i a les despeses corresponents a la gestió externalitzada dels impostos. El temps que perd l'empresa en tasques relacionades amb la gestió d'impostos és de 152 hores enfront a les 50 que hi dedica una firma d'Estònia. La complexitat del sistema impositiu espanyol no només suposa un cost molt elevat per a pimes, i per tant una barrera d'entrada a la competència, sinó que també minva la productivitat del teixit empresarial. Així doncs, la càrrega administrativa és del 4.6% del PIB, amb nivells propers a Polònia (5%) i sols superada per Grècia i Hongria, que s'acosten als 7 punts del PIB (Koch, 2005). Dins de la massificació de procediments, liquidacions, inspeccions i comprovacions limitades, s'estima que gairebé la meitat dels recursos interposats per particulars que arriben a la jurisdicció contenciosa-administrativa es resolen favorablement al contribuent. Aquesta situació implica una taxa d'errors i interpretacions defectuoses de la llei molt elevada per part de l'Agència Tributària.

Tot i que el discurs que fa referència a l'augment de la càrrega tributària com a instrument per pal·liar les desigualtats és generalitzat avui en dia, l'evidència ens diu que la capacitat redistributiva de la fiscalitat és ínfima en tots els països de l'OCDE, i suposa només un 3% de reducció en l'índex de Gini a Espanya (OCDE, 2018). Fins i tot els països escandinaus com Dinamarca han reduït cotitzacions i l'impost de societats i reorientat la despesa pública per beneficiar els ciutadans de menor renda. Per tant, la desigualtat en cap cas justifica seguir drenant i espoliant els contribuents en un sistema com l'espanyol, que no transfereix rendes de rics a pobres sinó de grups desorganitzats a grups organitzats. Hem de ser conscients que res és gratuït i que el pes dels impostos sobre les nostres butxaques és immens. Això ens hauria d'animar a reivindicar una rebaixa de l'esforç fiscal i a esdevenir més exigents amb les administracions públiques pel que fa a l'ús dels nostres estalvis. Cal que la despesa pública realment es destini a millorar les condicions de vida i les oportunitats de la població.

L'IBI de l'Hospitalet és un clar exemple de càrrega tributària desproporcionada ja que l'equip de govern de l'Hospitalet va aprovar, al ple que es va celebrar el 20 de desembre de 2011, una pujada del 8% de l'IBI a la que posteriorment es va sumar la pujada decretada per l'Estat Espanyol (pels municipis que no tenien una revisió cadastral posterior a 2002) que suposava un recàrrec del 10% en l'IBI.

Un impost que el govern municipal té la capacitat de reduir i equilibrar de forma substancial però sobre el qual només ha aplicat reduccions simbòliques quasi imperceptibles a la butxaca del contribuent.

És fonamental, doncs, avançar amb fermesa cap a un sistema amb impostos més baixos i transparents. Cal fugir de l'infern fiscal espanyol però no per crear-ne un altre d'equivalent sinó per establir un marc tributari que no penalitzi el treball, l'estalvi, la iniciativa privada i la generació de riquesa. A més a més, la descentralització i la competència fiscal estableixen

un marc d'incentius que afavoreixen la moderació tributària. Per aquest motiu, és imprescindible conscienciar la ciutadania del que destina anualment a impostos i mobilitzar-nos junts per una rebaixa de l'esforç fiscal a Catalunya.

El ple, a proposta del grup municipal CiU-PDeCAT adopta els següents acords:

PRIMER.- Manifestar l'adhesió de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat a la Declaració del Dia de l'Alliberament Fiscal.

SEGON.- Promoure al municipi que entitats, associacions i agents econòmics s'adhereixin a la Declaració del Dia de l'Alliberament Fiscal.

TERCER.- Instar a l'Ajuntament de l'Hospitalet, al Departament d'Economia i Hisenda de la Generalitat de Catalunya a portar a terme les mesures necessàries per assolir els objectius de les demandes d'aquesta declaració.

QUART.- Donar trasllat d'aquests acords al Departament d'Economia i Hisenda de la Generalitat de Catalunya, al Parlament de Catalunya, al Ministeri d'Hisenda, a l'Associació Catalana de Municipis, així com al Col·lectiu Catalans Lliures que insta la moció.

Això no obstant, l'Ajuntament Ple, acordarà el que consideri més adient.

L'Hospitalet,
El Portaveu del Grup Polític de Convergència i Unió

Jordi Monrós i Ibáñez